

Warszawa, dnia 14 grudnia 2022 r.

Sygn. akt. KR II R 64/22

DPA-II.9130.16.2022

DECYZJA Nr KR II R 64/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji: Paweł Lisiecki, Wiktor Klimiuk, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy,

w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 3 marca 2016 r. nr 71/GK/DW/2016

ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o pow. 498 m², położonego w Warszawie przy ul. Osowskiej 30, oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr 83/1 w obrębie 3-04-10, uregulowanego w księdze wieczystej nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, S i E M

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795 z późn. zm.; dalej: ustawa) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 oraz 2185 z późn. zm., dalej: k.p.a.), w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 3 marca 2016 r. nr 71/GK/DW/2016 w całości.

UZASADNIENIE

1. Postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa), postanowieniem z 5 października 2022 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 3 marca 2016 r. nr 71/GK/DW/2016.

Również 5 października 2022 r., Komisji postanowiła o zawiadomieniu właściwych organów administracji oraz sądów o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego oraz zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiotowej sprawie.

W dniu 21 października 2022 r. zawiadomiono strony postępowania o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego poprzez odpowiednie ogłoszenie zamieszczone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

W dniu 25 października 2022 r. doręczono Społecznej Radzie odpis postanowienia z dnia 5 października 2022 r., w przedmiocie zwrócenie się o opinię.

Zawiadomieniem z 25 listopada 2022 r. Komisja na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 16 ust. 3 i 4 ustawy zawiadomiła, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości, o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w 28 listopada 2022 r.

Stanowisko w sprawie wyraziła również Społeczna Rada. W opinii nr 54/2022 z 6 grudnia 2022 r. Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 71/GK/DW/2016 z 3 marca 2016 r. gdyż decyzja została wydana na rzecz osób, którym nie przysługiwał przymiot stron postępowania. Z uwagi na powyższe, zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. należy stwierdzić jej nieważność i wyeliminować z ją z obrotu prawnego.

2. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

2.1. Opis nieruchomości.

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 hip. 2463-Praga, dz. 228, stanowi aktualnie działkę nr 83/1 w obrębie 3-04-10, uregulowana jest w księdze wieczyste nr . Grunt oznaczony w ewidencji gruntów jako działka nr 83/1 w obrębie 3-04-10, zabudowany jest budynkiem frontowym i oficyną mieszkalną. Zgodnie z kartą inwentaryzacji nieruchomości z dnia maja 1991 r. (k. 28 akt własnościowych) oraz pismem Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami Dzielnicy Praga-Południe z kwietnia 2015 r (k. 69 akt własnościowych) budynek frontowy i oficynę wybudowano w 1930 r.

W okresie poprzedzającym wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w budynku frontowym znajdowało się 11 lokali mieszkalnych, 1 lokal mieszkalny pozostający w dyspozycji Komendy Rejonowej Policji oraz 1 pomieszczenie gospodarcze (pustostan), natomiast w oficynie znajdował się 1 lokal mieszkalny wyłączony z użytkowania. Na nieruchomości usytuowana była również altana śmietnikowa, z której korzystali mieszkańcy budynków Osowska 30 oraz (k. 69 akt własnościowych).

Zgodnie z pismem Biura Architektury i Planowania Przestrzennego Urzędu m.st. Warszawy z lipca 2020 r. w chwili wydania decyzji reprivatyzacyjnej nie obowiązywał żaden plan miejscowy (k. 59-60 akt czynności sprawdzających Komisji). Natomiast zgodnie z uzasadnieniem decyzji reprivatyzacyjnej obowiązywało Studium Uwarunkowań i Zagospodarowania Przestrzennego m.st. Warszawy, przyjętym uchwałą LXXXII/2746/2006 Rady m.st. Warszawy z dnia 10.10.2006 r. nieruchomość ta położona była w strefie oznaczonej symbolem M 1.20 – tereny o przewadze zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej (k. 112v akt własnościowych).

Z informacji zawartych w piśmie z dnia 29 kwietnia 2015 r. nie miała miejsca sprzedaż lokali wyodrębnionych przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej (k. 69 akt własnościowych).

2.2. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Jak wynika ze świadectwa Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział Hipoteczny nr z dnia lipca 1947 r., z księgi hipotecznej pod nazwą „Nieruchomości warszawskie nr 2450-2471-Praga” na dzień lipca 1947 r. stosownie do działów I i II – działka gruntu nr

228 o pow. 494,26 m² z nieruchomości nr 2463-Praga, zapisana była przez zastrzeżenie na imię: A i F i małżonków K w częściach równych niepodzielnie na mocy aktu kupna z dnia .10.1936 r., za nr 35 tomu IX tej księgi (k. 2 akt własnościowych).

2.3. Ogłoszenie o objęciu gruntu oraz wniosek dekretowy

Objęcie niniejszego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 11 kwietnia 1949 roku, tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 5 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, w związku z czym termin składania ww. wniosków mijał dnia 11 października 1949 r.

A i F małżonkowie K w dniu lipca 1949 roku złożyli wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 hip. 2463-Praga, dz.228 (k. 3 akt własnościowych).

2.4. Postępowanie w sprawie wniosku dekretowego

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym nr ST/TN-15/0/8/56 z 5 kwietnia 1956 r., odmówiło dawnym właścicielom przyznania prawa własności czasowej do ww. gruntu (k. 4 akt własnościowych).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją nr KOC/2556/Go/13 z 24 lutego 2015 r., stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w Warszawie z 5 kwietnia 1956 r. (k. 49 akt własnościowych).

2.5. Następcstwo prawne po wnioskodawcach dekretowych

Zgodnie z prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydział II Cywilny sygn. akt II Ns z dnia lipca 1990 r., spadek po zmarłym w dniu kwietnia 1962 r., F K nabyli: żona A K i syn R W K po 1/2 części spadku każde z nich. Na mocy tego samego postanowienia spadek po zmarłej w lutego 1989 r., A K nabył w całości jej syn, R W K (k. 33 i 90 akt własnościowych).

Dnia marca 2015 r. R W K sprzedał całe swoje prawa i roszczenia odnośnie do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 hip. 2463-Praga, S N i E M, którzy nabyli udziały

w tych prawach i roszczenia w wysokości po 1/2 części każdy z nich. Nastąpiło to na podstawie umowy sprzedaży – aktu notarialnego Rep. A nr z marca 2015 r., sporządzonego przed notariuszem M. D (k. 34 akt własnościowych).

2.6. Postępowanie reprivatyzacyjne

Pismem z marca 2013 r. p. R K zwrócił się do Biura Gospodarki Nieruchomościami o „*regulację stanu prawnego nieruchomości położonej przy ul. Osowskiej 30 oznaczonej dawniej jako hipoteka 2463-Praga, działka Nr. 228*”. W piśmie wskazał, że jest jedynym spadkobiercą dawnych właścicieli (k. 34 akt własnościowych).

Pismem z kwietnia 2013 r. wnioskodawca został poinformowany, że „*Regulacja stanu prawnego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 i przywrócenie praw do gruntu (...) uzależnione jest (...) od uprzedniego wyeliminowania z obrotu prawnego ostatecznej decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 5.04.1956 r.*”. Wskazano, że organem właściwym w ww. sprawie jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie (k. 36 akt własnościowych).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją nr KOC/2556/Go/13 z 24 lutego 2015 r., na podstawie art. 158 § 1 k.p.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w Warszawie z 5 kwietnia 1956 r. (k. 55-57 akt własnościowych).

Pełnomocnik p. R K pismem z kwietnia 2015 r. poinformował o zawarciu umowy do którego załączył wypis aktu notarialnego z marca 2015 r. (k. 58 akt własnościowych).

Prezydent Miasta Stołecznego decyzją nr 71/GK/DW/2016 z 3 marca 2016 r. (k. 111v-112 akt własnościowych) ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o pow. 498 m², położonego w Warszawie przy ul. Osowskiej 30, oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr 83/1 w obrębie 3-04-10, uregulowanego w księdze wieczystej nr , na rzecz S N oraz E M (dalej: beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej lub beneficjenci), obydwaj w udziałach wynoszących po 1/2 części. Ustalono ponadto czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach własnościowy nieruchomości Osowska 30 oraz treści pełnej księgi wieczystej założonej dla ww. nieruchomości wynika, że po wydaniu decyzji, nie zawarto umowy o oddaniu w użytkowanie wieczyste gruntu, mimo, że prowadzona

była korespondencja między beneficjentami a Zakładem Gospodarowania Nieruchomości w Dzielnicy Praga-Południe m.st. Warszawy.

W dniu września 2022 r. do Komisji do spraw reprivatyzacja nieruchomości Warszawskich, wpłynęło pismo z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, Biura Spraw Dekretowych, zawierające wykaz decyzji, na mocy których zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości gruntowych oraz w których doszło do przeniesienia praw i roszczeń wynikających z dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na terenie m.st. Warszawy. W piśmie tym Urząd m.st. Warszawy zwrócił się z prośbą o wszczęcie postępowań w tych sprawach, bądź o uwzględnienie przy ich rozpatrywaniu stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w wyrokach z 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt I OSK 2034/20, sygn. akt I OSK 2875/20 sygn. akt, I OSK 707/20 oraz sygn. akt I OSK 1717/20. W wykazie tym znajduje się decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 3 marca 2016 r. nr 71/GK/DW/2016.

2.7. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny, Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 27/21), akt własnościowych nieruchomości Osowska otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy oraz akt otrzymanych z Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

3. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

3.1. Przesłanki wydania decyzji Komisji

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przysługują Komisji – w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych – uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1706/10; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek.

Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Powszechnie przyjmuje się, że przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione są enumeratywnie w art. 156 § 1 k.p.a. Nie są one oparte na uznaniu, a *ich ustalenie musi pociągać za sobą stwierdzenie nieważności*. Wyjątkiem są okoliczności wystąpienia przesłanki z art. 156 § 2 k.p.a., czyli gdy doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156). O ile oczywiście z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). W orzecznictwie sądownoadministracyjnym przyjmuje się, że zakresem pojęcia „rażącego naruszenia prawa” obejmuje się zarówno naruszenie norm prawa materialnego, jak i naruszenie norm prawa procesowego (vide wyrok NSA z 1 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 1258/10; wyrok NSA z 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/13; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Nie chodzi tu o błędy w wykładni prawa, ale o niedopuszczalne przekroczenie prawa, w sposób jasny i niedwuznaczny. Rażące naruszenie prawa stanowi zatem kwalifikowaną formę naruszenia prawa. Utożsamianie tego pojęcia z każdym naruszeniem prawa nie jest słuszne.

3.2. Rażąco naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a.

Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. poz. 279 oraz z 1985 r. poz. 99; dalej: dekret warszawski) jest art. 28 k.p.a. Zgodnie z jego treścią stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995 r., sygn. akt I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści: dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Art. 28 k.p.a. nie wypowiedza się przy tym wprost na temat skutków różnego rodzaju zdarzeń o charakterze cywilnoprawnym, w tym umów na możliwość przypisania danemu podmiotowi statutu strony postępowania administracyjnego. W ocenie Komisji Naczelny Sąd Administracyjny wydał uchwałę z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt I OPS 1/22), ostatecznie rozstrzygającą to zagadnienie. W orzeczeniu tym wskazano, że „W przestrzeni prawa administracyjnego (...), normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Stosunki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. Konsekwencją bezwzględnego wiązania norm prawa administracyjnego jest to, że żadna ze stron stosunku administracyjnoprawnego nie może nigdy modyfikować ani tym bardziej wyłączać normy tego prawa i zachowywać się nawet niesprzecznie z tą normą, ale w sposób ustalony przez samą tę stronę. Strona, jaką jest podmiot usytuowany na zewnątrz systemu administracji publicznej, nie może sama ustalać treści i sposobu swojego zachowania, a powinna się w całości podporządkować prawu (...). Aksjologia prawa administracyjnego

potwierdza (...), że źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. (...) Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego. Jeśli ustawodawca widzi potrzebę ścisłego związania w przestrzeni prawa administracyjnego sytuacji prawnej określonego podmiotu z aktami i czynnościami z zakresu prawa cywilnego, to ustanawia odrębną normę prawną, w której treści bezpośrednio nawiązuje do tych aktów lub czynności.”

W konsekwencji Naczelny Sąd Administracyjny wywodził, że „z samej umowy przelewu, ujętej w art. 509 k.c., której przedmiotem jest wierzytelność odszkodowawcza za odjęcie prawa własności nieruchomości w wyniku zdarzenia lub aktu ze sfery prawa publicznego, nabywcy tej wierzytelności w sprawie o ustalenie odszkodowania, o którym mowa w art. 128 ust. 1 u.g.n., nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Dla uzyskania przymiotu strony, w rozumieniu art. 28 k.p.a., konieczne jest istnienie normy prawa materialnego, która łączyłaby z faktem zawarcia umowy przelewu wierzytelności skutek w postaci przypisania nabywcy wierzytelności interesu prawnego”.

W orzecznictwie wskazywano również, że nie można wywieść interesu prawnego ze skutków: umowy o wykonanie robót budowlanych związanych z realizacją decyzji o pozwoleniu na budowę (por. wyrok NSA z 25 lutego 1999 r., sygn. akt IV SA 345/97), umowy najmu lokalu mieszkalnego (por. wyrok NSA z 20 września 2006 r., sygn. akt II OSK 837/05) lub innego tytułu obligacyjnego do nieruchomości (por. wyrok NSA z 25 lutego 1999 r., sygn. akt IV SA 345/97). Podkreślono również, że interes prawny charakteryzuje się bezpośredniością, tzn. że jeżeli sprawa dotyczy dwóch lub więcej podmiotów, to interes prawny mają tylko te z nich, których sytuacja prawna wynika wprost z normy prawa materialnego, a nie powstaje za pośrednictwem drugiego podmiotu (por. wyrok NSA z 19 marca 2002 r., sygn. akt IV SA 1132/00 i z 2 kwietnia 2009 r., sygn. akt I OSK 518/08). Nadto w doktrynie stwierdzono, że podstawę interesu prawnego na gruncie prawa administracyjnego nie mogą stanowić: roszczenia cywilnoprawne, statuty, regulaminy, przepisy wewnętrzne i korporacyjne (por. P. Gołaszewski, w: R. Hauser, M. Wierzbowski (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 221).

Wyżej opisane poglądy nie znalazły jednak swego odzwierciedlenia przy rozstrzygnięciu wniosków o przyznanie prawa użytkowania wieczystego w stosunku do gruntów warszawskich. Przyjęto bowiem, że w omawianym zakresie nie występują jakikolwiek ograniczenia, a więc prawa przyznane przez dekret warszawski mogą być zbywane jak typowe

roszczenia cywilnoprawne o charakterze majątkowym. Prezydent uznawał nabywców tego rodzaju „roszczeń” za strony postępowania dekretowego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, tj. za następców prawnych dotychczasowych właścicieli gruntu. W efekcie tego wydawano liczne decyzje zwrotowe na rzecz podmiotów, które nie były bezpośrednio pokrzywdzone nacjonalizacją gruntów warszawskich. Jednocześnie proces ten wiązał się z dodatkowymi negatywnymi konsekwencjami społecznymi i ekonomicznymi. Z jednej bowiem strony doszło do znacznego uszczuplenia mienia publicznego pozostającego w dyspozycji Skarbu Państwa i m.st. Warszawa, w szczególności do zmniejszenia liczby posiadanych lokali socjalnych. Z drugiej zaś strony, omawiany proceder często prowadził do: nadmiernych podwyżek czynszów lokatorskich w reprivatyzowanych nieruchomościach, eksmisji lokatorów, a nawet stosowania w stosunku do nich aktów przemocy. Nie jest więc zaskakującym fakt, iż uznawanie praw wynikających z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego za rodzaj roszczeń cywilnoprawnych spotykał się z surową krytyką, zwłaszcza ze strony organizacji społecznych broniących praw lokatorów.

Niemniej jednak należy wskazać, że Prezydent m.st. Warszawy w opinii z 14 września 2015 r., odpowiadając na pismo Trybunału Konstytucyjnego z 5 sierpnia 2015 r. w sprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym sygn. akt Kp 3/15, rozróżniał następców prawnych dawnych właścicieli (spadkobierców) od nabywców roszczeń, ponieważ w swojej opinii wskazał „że obecny stan służy jedynie wąskiej grupie osób zawodowo zajmujących się skupowaniem, odsprzedają i egzekwowaniem roszczeń. W postępowaniach dekretowych coraz częściej zgłaszają się kuratorzy ustanowieni przez sądy dla osób nieznanymi z miejsca pobytu, o których istnieniu świadczą jedynie dokumenty pochodzące sprzed 1939 r. lub nabywcy roszczeń dekretowych od pełnomocników osób zamieszkałych od lat za granicą, przez co zwiększa się ryzyko dostania się nieruchomości w ręce osób niebędących następcami prawnymi dawnych właścicieli.” (wyrok TK z dnia 19 lipca 2016 r. sygn. Akt Kp 3/15, k. 12 uzasadnienia).

Na dzień wydawania niniejszej decyzji, w tym zakresie wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. w sprawie sygn. I OSK 2034/20 i I OSK 2875/20. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego *„Przepisy dekretu warszawskiego nie normują (...) skutków prawnych nabycia praw określonych w tym dekrete przez osoby, które zawarły takie umowy (dopisek: umowy nabycia udziałów w prawach i roszczeniach wynikających z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego). Przedmiotem tych umów nie jest bowiem prawo własności gruntu nieruchomości warszawskiej, skoro według art. 1 powołanego dekretu, wszelkie grunty na obszarze m.st. Warszawy przeszły na własność gminy*

m.st. Warszawy (...). Skutki prawne wspomnianych wyżej umów w sferze podmiotowej dla wydania decyzji na podstawie dekretu warszawskiego o przyznaniu praw określonych w tym dekrete należy zatem ocenić przez pryzmat przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, tj. przez pryzmat art. 28, w którym przymiot strony postępowania administracyjnego został oparty przez ustawodawcę na przysługiwaniu interesu prawnego lub obowiązku, którego dotyczy to postępowanie. Należy przy tym odróżnić skutki prawne czynności cywilnoprawnej od podmiotowości w prawie administracyjnym. Nie zawsze bowiem skutki czynności cywilnoprawnej powodują powstanie praw podmiotowych w sferze prawa administracyjnego. Dzieje się tak tylko wtedy, gdy ustawodawca wyraźnie to unormował. (...). Stosunki administracyjnoprawne mają przy tym charakter jednostronny ściśle związany z władczymi kompetencjami organów sprawujących administrację, co w konsekwencji wyklucza swobodę dokonywania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu cywilnemu. Wyklucza to także możliwość modyfikowania przez strony stosunku administracyjnoprawnego norm kształtujących treść tego stosunku (...). W stosunku administracyjnoprawnym żadna z jego stron nie może więc nie tylko modyfikować norm prawnych kształtujących ten stosunek, ale tym bardziej nie może ich wyłączać lub uzależniać ich stosowania od własnej woli. Kształt i skutki prawne stosowania norm prawa administracyjnego nie zależą także od zgodnej woli stron i adresatów tych norm (...). Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą oczekiwać, że swoboda zawierania umów i wyrażania w nich swojej woli w sferze prawa cywilnego wywoła takie same skutki prawne w sferze prawa administracyjnego. Prawo administracyjne nie poddaje się bowiem takiej samej modyfikacji w zakresie norm materialnoprawnych, jakim może być poddawane prawo cywilne (...). Źródłem interesu prawnego w prawie administracyjnym nie mogą być zatem różnego rodzaju zdarzenia prawne mieszczące się w sferze stosowania prawa, w konsekwencji czego nie można go wywieść (...) ze skutków czynności prawnych prawa cywilnego, (...) szczególnie w postaci umowy zobowiązaniowej. W przeciwnym razie, bezwzględnie wiążąca norma materialna prawa administracyjnego i jej stosowanie byłoby kształtowane wolą stron (...), co jest nie do pogodzenia z charakterem stosunku administracyjnoprawnego (...). Źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być zatem wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny”.

Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że „przepisy dekretu warszawskiego nie kreują normy materialnoprawnej przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie tego dekretu w celu

przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy – w kontekście przedstawionej powyżej analizy – nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Przedmiot omawianej umowy nie mieści się również w wartościach chronionych dekretem warszawskim i w celu, któremu ten dekret służył. Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przyznaniem praw określonych w powołanym dekrete, to podmioty tego uprawnienia nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia”.

W rezultacie Sąd ten stwierdził, że *„Uznanie tych umów za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania praw powołaną decyzją osobom wskazanym w tych umowach, jako nabywcom praw i roszczeń, stanowiło zatem rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. także w powiązaniu z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. ”.*

Analizując wyżej opisane wyroki, Komisja doszła do przekonania, iż przedstawione w nich wywody są stanowcze, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne. Korespondują one z dotychczasowym ogólnym dorobkiem doktryny i orzecznictwa, co potwierdza chociażby odwołanie się do przywołanej już uchwały NSA z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt I OPS 1/22). Znajdują swe potwierdzenie zarówno w literalnej wykładni art. 7 dekretu warszawskiego, który wprost wskazuje, że osobą, na rzecz której można ustanowić prawo użytkowania wieczystego, jest dotychczasowy właściciel gruntu lub jego następcy prawni posiadający grunt. Te grupy podmiotów otrzymały prawo do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym (emfiteuza) lub prawa zabudowy z opłatą symboliczną. Ponieważ celem ustanowienia prawa użytkowania wieczystego jest bowiem wynagrodzenie uprawnionemu, nie zaś osobie trzeciej, negatywnych skutków nacjonalizacji należącej do niego nieruchomości warszawskiej.

Nadto zawarte w tych orzeczeniach wywody odpowiadają charakterowi dekretu warszawskiego. W doktrynie i w orzecznictwie powszechnie się bowiem wskazuje, że jest on

aktem prawnym z zakresu prawa publicznego. Logicznym, a wręcz dorozumianym jest więc przyjęcie, że jego art. 7 kreuje prawo podmiotowe o charakterze administracyjnoprawnym, nie zaś roszczenie cywilnoprawne typowe dla aktu prawnego z zakresu prawa prywatnego.

Należy również podkreślić, że analogiczne stanowisko Naczelny Sąd Administracyjny zajął w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. akt I OSK 707/20 i I OSK 1717/20. Wyrażony w nich tok rozumowania nie pozostaje również w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), ochrony mienia (art. 64 Konstytucji) i praw słuszenie nabytych. Reguły te nie chronią bowiem przypadków, gdy osoba domaga się wobec organów państwowych realizacji korzyści majątkowej, którą uzyskała w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym. Co jednak najistotniejsze, wychodzą one naprzeciw oczekiwaniom osób pokrzywdzonych procesem reprivatyzacyjnym oraz tworzą przeszkodę do dalszego „handlu roszczeniami” i uszczuplenia mienia publicznego. Z tych też powodów, Komisja w pełni podziela wyrażone w nich stanowisko.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że pierwotnymi właścicielami nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji nr 71/GK/DW/2016 byli A i F K, co ustalono na podstawie świadectwa Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział Hipoteczny z lipca 1947 r. (k. 2 akt własnościowych). Oni byli bezpośrednio osobami, których praw i obowiązków dotknął dekret warszawski. Oni także złożyli 6 lipca 1949 r. wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 hip. 2463-Praga, dz.228 (k. 3 akt własnościowych). Im to właśnie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z 5 kwietnia 1956 r., odmówiło przyznania prawa własności czasowej do ww. gruntu (k. 4 akt własnościowych). Ich bezpośrednim następcą prawnym był syn, który nabył spadek po pierwotnych właścicielach zgodnie z prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydział II Cywilny sygn. akt II Ns z dnia lipca 1990 r. (k. 33 i 90 akt własnościowych).

Dopiero umową z marca 2015 r. (Rep. A) R K zbył na rzecz S N oraz E M, wszelkie prawa i roszczenia wynikające z dekretu warszawskiego w stosunku do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Osowskiej 30 hip. 2463-Praga, dz. 228, objętej dawną księgą hipoteczną pod nazwą „Nieruchomości warszawskie nr 2450-2471-Praga”.

Na tej podstawie Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał nabywców (czyli S N i E M) za następców prawnych dawnych właścicieli hipotecznych, a więc za strony postępowania dekretowego. Stało się tak, pomimo nieposiadania przez

ww. w tym zakresie interesu prawnego. W rezultacie tego decyzją z 3 marca 2016 r. ustanowiono na ich rzecz użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości. Tego rodzaju stan rzeczy wskazywał zaś jednoznacznie, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

3.3. Inne naruszenia

Komisja zauważa również, że w rozpoznawanej sprawie Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję nr 71/GK/DW/2016 przyznał prawo użytkowania wieczystego w stosunku do nieruchomości (obecnie działka 83/1) której powierzchnia wynosi 498 m². Dokładna analiza akt wskazuje jednak, że dawna nieruchomość warszawska miała inną powierzchnię, niż to wynika z treści ww. decyzji.

Nie ulega wątpliwości, że ze świadectwa Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział Hipoteczny nr [] z lipca 1947 r., wynika, że A [] i F [] K [] zgodnie z zapisami zawartymi w księdze hipotecznej pod nazwą „Nieruchomości warszawskie nr 2450-2471-Praga” byli współwłaścicielami działki gruntu nr 228 o pow. 494,26 m² z nieruchomości nr 2463-Praga (k. 2 akt własnościowych).

Identyczną powierzchnię dawnej działki hipotecznej wskazano w postanowieniu z lutego 1964 r. (k. 16 akt własnościowych), na podstawie którego wpisano do Działu II księgi wieczystej nieruchomości Skarb Państwa.

Następnie z pisma Biura Gospodarki nieruchomościami z [] lipca 2006 r. wynika, że działka 228 z dawnej hipoteki 2463-Praga wchodziła w skład działki ewidencyjnej 83 z obrębu 3-04-10 (k. 22 akt własnościowych). Działka ta zgodnie z Wypisem z rejestru gruntów wynosiła 1673 m², i wchodziły w jej skład również inne grunty należące do innych dawnych hipotek (k. 27 akt własnościowych).

Następca prawny pierwotnych właścicieli składając wniosek o zwrot nieruchomości warszawskiej 14 marca 2013 r. wskazał jedynie dane identyfikacyjne działki, bez wskazywania powierzchni dawnej działki (k. 34). Jednakże Urząd Miasta odpowiadając wnioskodawcy (k. 36 akt własnościowych) wyraźnie wskazał, że działka 228 z dawnej hip. 2463-Praga posiada powierzchnię 494 m². Oraz, że oprócz wyeliminowania orzeczenia PRN z 1956 r. konieczna będzie regulacja gruntu i podział działki 83. Również SKO stwierdzając nieważność orzeczenia PRN z 5 kwietnia 1956 r. wskazał powierzchnię nieruchomości warszawskiej w wysokości 494,26 m² (k. 48v-49 akt własnościowych).

Natomiast decyzją z 16 grudnia 2015 r. Prezydent m.st. Warszawy (k. 87 akt własnościowych) dokonał podziału działki 83 na dwie działki (83/1 o powierzchni 498 m² oraz 83/2 o powierzchni 1175 m²). Z załączonej do decyzji mapy projektowanego podziału (k. 86 akt własnościowych) wynika, że nowopowstała działka 83/1 odpowiada powierzchnią dawnej działce 228 wydzielonej z nieruchomości hipotecznej 2463-Praga.

W decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 71/GK/DW/2016 te różnice zasygnalizowano jedynie, wskazując, że: „Zgodnie z mapą z projektowanym podziałem wykonaną w dniu 16 października 2015 roku stanowiącą załącznik do ww. decyzji nr [redacted] przez geodetę M [redacted] J [redacted], powierzchnia przedmiotowej nieruchomości hipotecznej oznaczonej jako hip. nr 2463-Praga, dz. 228, wynosi 498 m², a nie jak podano w księdze hip. nr 2463-Praga, dz. 228 – 494,26 m²”.

Nie wyjaśniono natomiast z czego wynika taka różnica, nie wskazują na to także dokumenty znajdujące się w aktach własnościowych – a w szczególności nie wyjaśnia tego decyzja o podziale działki nr 83.

W ocenie Komisji ustanawiając zatem prawo użytkowania wieczystego na rzecz S [redacted] N [redacted] i E [redacted] M [redacted] Prezydent m.st. Warszawy przyznał prawo użytkowania wieczystego do gruntu (czyli dz. ew. nr 83/1) o większej powierzchni niż działka należąca do dawnych właścicieli hipotecznych. Organ zrobił tak, zamiast przyznać beneficjentom udziały jedynie co do gruntu o powierzchni równej lub mniejszej niż dawna nieruchomość hipoteczna.

Należy zauważyć, że WSA w Warszawie w wyroku I SA/Wa 2023/15 z 21 stycznia 2016 r. wskazał, że rozstrzygnięcie decyzji wydawanej w trybie art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego powinno zawierać rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania (albo odmowy przyznania) konkretnym osobom prawa użytkowania wieczystego do konkretnej nieruchomości, tymczasem w wyniku decyzji Prezydenta mamy do czynienia z sytuacją, w której, z powodu niezrozumiałego sposobu dokonania podziału działki ew. nr 83, prawo do użytkowania wieczystego przyznano następcom prawnym osób, nigdy niebędących współwłaścicielami całej nieruchomości, lecz jedynie części gruntów, które złożyły się na obecną działkę ewidencyjną nr 83/1. Oznacza to, że po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej właściciele jednej nieruchomości dekretowej uzyskali udziały w prawie użytkowania wieczystego innej nieruchomości dekretowej, niebędącej własnością ich poprzedników prawnych.

Należy zauważyć, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w swoim wyroku wydanym w przedmiocie decyzji Komisji wydanej w sprawie KR I R 35/18 – ul. Skorupki 6, odnoszącej się do decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 września 2014 r.

463/GK/DW/2014 (por. wyrok WSA w Warszawie z 31 października 2019 r. I SA/Wa 2135/18), w analogicznej sytuacji orzekł o stwierdzeniu nieważności decyzji Prezydenta o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego. W stanie faktycznym ww. sprawy nieruchomości będąca przedmiotem postępowania stanowiła działkę ewidencyjną 22/2 z obrębu 5-05-04, która to działka składała się z gruntów wchodzących w skład trzech nieruchomości hipotecznych (5958, 5959, 5960) należących do trzech odrębnych grup właścicieli. W konsekwencji Sąd przyjął, że w tej sprawie miało miejsce przyznanie prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości niestanowiącej własności poprzednika prawnego beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej, co stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego.

Gdyby natomiast uznać, że inny podział działki nr 83 był niemożliwy, zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartym w wyroku z 9 listopada 2011 r. (sygn. akt I OSK 1874/10; <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/8CD4F72CCC>) – który co prawda dotyczył niemożliwości podziału budynku zgodnie z granicami dawnej hipoteki – organ administracji, rozstrzygając wniosek złożony na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego, obowiązany był wydać decyzję o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej. W ww. wskazano, że gdy w stanie faktycznym i prawnym nieruchomości zaszły takie zmiany, iż nie jest możliwy podział wzniesionego później budynku w celu wydzielenia takiej jego samodzielnej części, która odpowiadałaby granicom gruntu dawnej nieruchomości warszawskiej. Wydaje się, że analogicznie należałoby odwołać się do tego stanowiska również w niniejszej sprawie.

3.4. Brak nieodwracalnych skutków prawne w decyzji reprivatyzacyjnej

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak

jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja doszła do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 71/GK/DW/2016 z dnia 3.03.2016 r. nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziły do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy (nie ustanowiono użytkowania wieczystego na rzecz beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej).

Decyzja o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości, nie została wykonana, a w dziale II KW nr _____ – prowadzonych dla ww. nieruchomości – jako właściciel wpisane jest m.st. Warszawa. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

4. Strony w postępowaniu przed Komisją

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

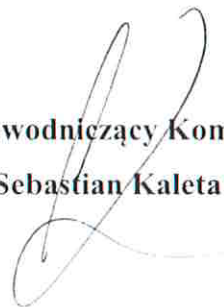
Stronami postępowania rozpoznawczego prowadzonego przez Komisję są oczywiście również beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej nr 71/GK/DW/2016, jako strony decyzji wydanej przez Prezydenta m.st. Warszawy.

5. Konkluzja

W rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki określone w art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy. Kontrola prawidłowości poczynionych przez Prezydenta m.st. Warszawy ustaleń mających wpływ na wynik sprawy wskazuje, że doszło do sytuacji, że decyzja Nr 71/GK/DW/2016 obarczona jest wadą kwalifikowaną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Konieczne jest zatem stwierdzenie jej nieważności i wyeliminowanie z obrotu prawnego.

W związku z powyższym, Komisja na podstawie powyżej powołanych przepisów, orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2022 r. poz. 329, 655 i 1457, dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

